

Лермі

Лермі, господар гордий,
Верхи в'їхав до святині,
Перед вратами промовив:
„Ось тут муж, такий вже зроду,
Що не кається ніколи
І не кращає від слави”.

Із стіни колода каже,
Дерев'яна каже Діва:
„Ще покаєшся колись, як
Спопеліє двір і дім твій”.

Лермі, господар гордий,
Вдарив дзвінко в щит блискучий,
Крізь поля помчав додому,
Вздрів в огні свою садибу,
Прокричав над попелищем:
„Гей, нову господо здвигнем,
Та ще кращу від старої!”

Лермі, господар гордий,
На коні до церкви в'їхав,
Присягав перед Розп'яттям:
„Ось тут муж, такий вже зроду —
Не згина колін ніколи,
Муж, що горем могутніє!”

Із стіни промови бальок,
Кам'яний Ісус промовив:
„Зігнешся ще до землі, як
Воском жовтим стане жінка!”

Лермі, господар гордий,
Розірвав тоді налігач
Крізь луги летів додому,
Жовту, наче віск дружину
Там знайшов. І закричав він:
„Ще знайду дружину другу,
Та ще кр шу, як та перша!”

Лермі, господар гордий,
На коні під вівтар скаче,
Перед вратами він хулить:
„Ось тут муж, такий вже зроду —
Не зітхає за минулим,
Жив, мов буревій він буйно!”

Каже зі стіни колода,
Обізвавсь позлотний образ:
„Ще зазнаєш злого горя,
Як твій син причинним стане!”

Лермі, господар гордий,
Застромив ножа у землю,
Через луки він чвалує,
Бачить сина в божевіллі,
Меч схопив він обоюдний,
Сина рідного рубає,
Убива страшним ударом
Голосом хрипким гукнувши:
„Сотворю нового сина,
Та ще кращого, ніж перший!”

Лермі, господар гордий,
Вскакує вікном до церкви
На коні між люд молящий.
Огир сипле жаром з ніздрів,
Полум'ям палають очі
У іздця, що став в стременах:
„Ось тут муж, такий вже зроду —
Що не просить він пощади, —
І в коханні він — мов криця!”

Гомонить із хмара голос:
„Скавулітимеш ще слізно,
В час, як прийде смерть по тебе!”

Лермі, господар гордий,
Чув — земля заколихалась,
Бачив — полум'я знялося,
Меч схопив він свій кривавий —
І свою на камінь кинув
Рукавицю, що з рукою
Відрубав її, і скрикнув:
„Скорше звалиться ця церква,
Ніж хто з каменя відірве
Рукавицю. Мур впаде цей
Перш, ніж пальця стіни пустять!
Перше час настане інший,
Час суворіший, сміліший,
Що із смерти кпить і плазом
В царство смерти він не лізе!”
Сп'яв коня. Спалахкотіло
Полум'я понад шоломом.

Рукавиця ж — там ще й досі!